

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

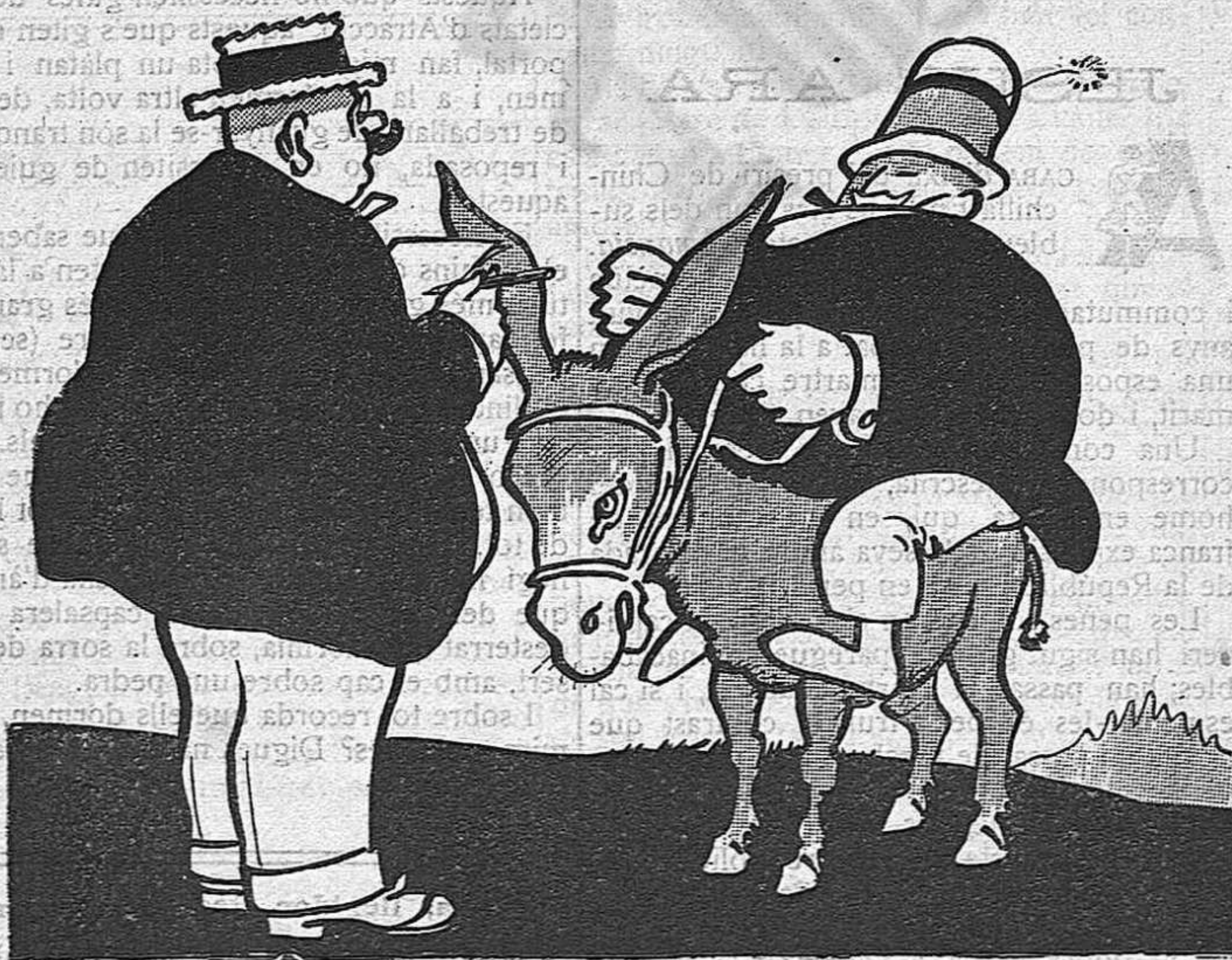
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Les taques del Sol

—Ei, mestrel!... Sortint de l'aigua com sortiu, no podrieu presentar-vos amb la cara neta?

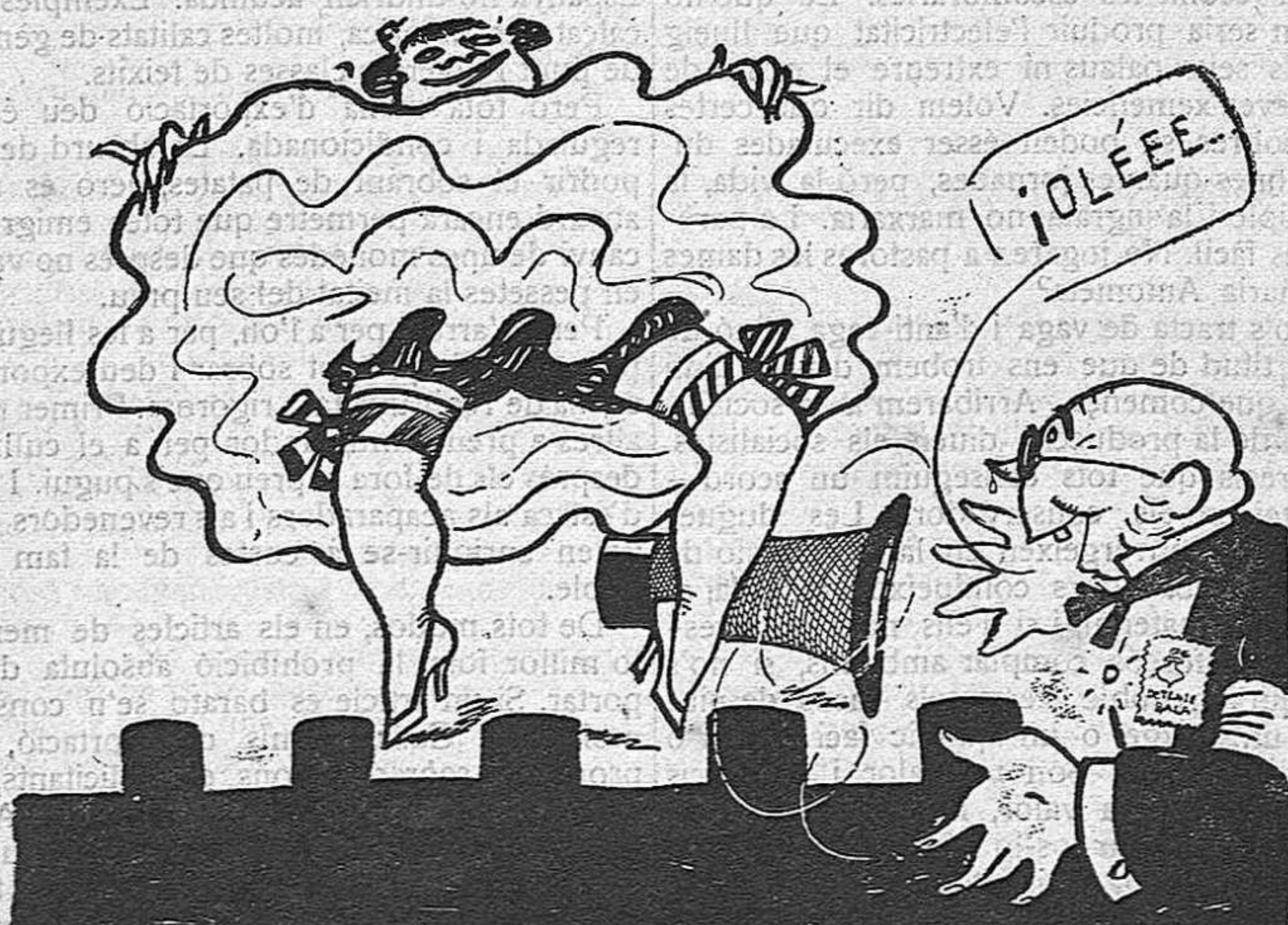
Versos clàssics

«Tantas idas y venidas tantas vueltas y revueltas, quiero, amigo, que me digas: ¿Son de alguna utilidad?»

Els marins

—No és el temps de les festes majors?... Doncs, per què no podem fer festa major nosaltres!...

El patriotisme del Senyor Esteve

—Quan veig això que passa, jo ja no sé si sóc de la dreta, o de l'esquerra... o del mig.

L'estat excepcional

Oh, senyor censor, vós qui la setmana passada ens vau treure el devantal amb un cop de llapis, no us alarmeu pel títol d'aquestes ratlles! Us assegurem que són innocents del tot.

L'única cosa que, avui per avui, volem dir, a propòsit de l'estat excepcional, és que aquesta denominació resulta, a Barcelona, completament impròpia. Per que és el cas (que podria demostrar-se, si calgués, amb estadístiques a les mans) que a Barcelona la cosa excepcional no és aquest «estat». Mes aviat constitueix la regla general, i la excepció és l'altre.

Aquí tenim, per exemple el present any del 1919. Admetent que, com diuen de Madrid... o sigui a principi del mes entrant tindrem que dels dotze mesos de l'any que som, hi haurà hagut vuit mesos amb «estat excepcional» i quatre amb «estat normal», i això suposant que aquest duri fins a la fi de l'anyada. Per tant, el més propi seria canviar els noms dels dits «estats» en forma de viceversa...

L'ANTI-VAGA

RESULTA curiós observar com se van articulant poc a poc les classes, és a dir, patrons i obrers, burgesos i proletaris. Hem dit articulants. Tal vegada sigui imprecís. Canviem el verb i diguem movilitzant-se. És més comprensiu i més exacte.

Heu's aquí un article que resulta una nova ordre platònica d'aquesta movilització. Ho firma en la vella *Revue des Revues*, un senyor Henri d'Almeras. Té regust de metec, de francès pervingut aquest nom, però la *Revue des Revues* li dona primàcia sobre els demés articles i això és senyal de que la redacció ho troba just i vol donar-li eficàcia.

La teoria de l'article titulat «Vaga i anti-vaga» és aquesta: la burgesia pot passar-se sense el concurs dels obrers. Prova: la donada per la burgesia de Leeds (Anglaterra) en 1915, quan la vaga dels obrers municipals. Els estudiants ocuparen la fàbrica del gas; els metges i els advocats conduïren tramvies; els joves de les principals famílies escombraren els carrers. Naturalment—i és la conclusió—els obrers, vençuts, tornaren al treball. La burgesia podia prescindir d'ells. I l'articulista arriba a oferir-nos un detall d'elegància anti-vaguista. Les senyoretetes escombrariares, feren la seva feina amb instrumentària de «soirée».

Evidentment per uns dies, res ens seria a tots nosaltres, classes intel·lectuals, o a vialtres, classes capitalistes, suplantar an els obrers. Qui dubta que entre els redactors de LA CAMPANA sortiria qui transportaria unes saques de farina, qui ficaria en els forns les pales de coure el pa, qui ho repartiria a domicili? Lo que no faríem seria compondre els nostres articles o fer el seu tiratge. Qui no creu en la capacitat dels cinc o sis marquesos que posseïm a Barcelona per a recollir les escombraries? Lo que no faríem seria produir l'electricitat que llueig en els seus palaus ni extreure el carbó de les seves xemeneies. Volem dir que certes maniobres, sí, poden ésser executades durant unes quantes jornades, però la vida, la múltiple i la ingrata, no marxaria. La paròdia és fàcil. No jugarem a pastores les dames de Maria Antonieta?

No's tracta de vaga i d'anti-vaga, sinó de la certitud de que ens trobem davant d'un món que comença. Arribarem a la socialització de la producció, diuen els socialistes. És precís que tots conseqüim un acord—repeteixen els conservadors. Les dugues doctrines convergeixen en la conclusió de que els treballadors condueixen la vida, al menys la material, i si d'ells no's pot prescindir, és forçós comptar amb ells, si no's vol que un noble tregui els vasos de nit i que un metge o un químic faci parets o extregui carbó. Són un valor i és precís tarifari-lo com a valor, no pas com acció d'esclaus, donar-los-hi la mà fraternalment, sobre tot en una societat que es diu cristiana. Perquè el Crist, el fill de Déu, no hauria estat, senyors, ni de la Federació Patronal

Qui va imaginar les anti-vagues i qui les pondera, no va veure que otorgava una alta bel·ligerància an els vaguistes. L'anti-vaga no és res més que un assaig voluntari de la organització bolxevic.

Però que s'extremïn les coses i els arguments, car al final sorgirà una ànsia de pacificació incontenible. Tota Espanya demanarà per a Barcelona la pau. Serà un armistici—responen alguns. Com en la gran guerra, s'objecta: No hi fa res, una treva sempre és un grat episodi. Aquell que consegueix clavar en la ciutat enfebrada el ram d'olivera serà exaltat...

PARADOX

LA FAM PROPERA

LES monedes no són bones per a menjar. El que provi de rosegat un duro, hi deixarà les dents. Aquesta veritat tan senzilla, l'han oblidada els espanyols i a truc d'omplir la calaixera buiden estúpidament el rebost.

Espanya produeix lo suficient per a que mengin els espanyols, i no hi ha cap raó que justifiqui el fet dolorós de que els queviures, suficients, es posin fora de l'alcanç de les nostres butxaques i, nous Tantals, tenint el pa a flor de boca hàgim de morir-nos de gana.

Els productes espanyols, si ens els necessitem, no deuen sortir d'Espanya. Si, com de l'oli hi ha sobra de producció, l'excedent ha de servir per a fer canvis amb els productes d'altres nacions que fagin falta al nostre consum.

Això no vol dir que s'hagin de prohibir radicalment tota mena d'exportacions. Hi han productes industrials que's fabriquen ja per a el servei de mercats estrangers i que a Espanya no tindrien acollida. Exemples: el calçat per Amèrica, moltes calitats de gèneros de punt i diverses classes de teixits.

Però tota mena d'exportació deu ésser regulada i condicionada. És absurd deixar podrir el sobrant de patates, però és més absurd encara permetre que totes emigrin a canvi de unes monedes que després no valen en pessetes la meitat del seu preu.

Per a l'arròs, per a l'oli, per a les llegums, per a tot allò que pot sobrar i deu exportar-se, ha de regir una tasa rigorosa. Primer nosaltres a preu remunerador per a el culliter; després els de fora al preu que's pugui. I cop d'estaca als acaparadors i als revenedors que volen enriquir-se a costes de la fam del poble.

De tots modos, en els articles de menjar lo millor fora la prohibició absoluta d'exportar. Si un article es barato se'n consum molt més. Cada permís d'exportació, de producció *sobrera* segons els sollicitants, ha provocat una forta puja dels articles. Això prova o que no hi havia excedent o que la existència destinada al consum ha sigut tançada amb pany i clau per a vendre-la a preus escandalosos.

La vida serà terriblement cara aquest hi

vern pròxim si el govern no pren mesures severes per a impedir que la vida del poble sigui venguda a l'estranger per un grapat de moneda.

I el poble deu ajudar a l'acció del govern empaitant amb l'estaca als negociants *ganes* i als acaparadors abusons.

JEPH DE JESPOS

Literatura patronal

o sabem qui és el que redacta els documents que publica la «Federació Patronal» de Barcelona. Però hem de dir que aqueix senyor, amb els seus manifestos i els seus telegrams, està fent un greu mal a la pròpia entitat en nom de la qual parla. I per compte d'afavorir la causa dels patrons, la perjudica. L'estil d'aqueixos documents és, en efecte, absolutament impròpi d'un organisme «d'ordre» i de gent d'aquella «que té per perdre».

Es coneix que els directors de la «Federació Patronal» no hi entenen en literatura. Si hi entenguessin, no autoritzarien la publicació de documents inflats i ridículs, que el seu autor es deu creure que estan molt ben escrits, i que en realitat pertanyen a l'estil dels melodrames i de les novel·les per entregues. Però l'estil literari és el de menys. Més important és l'estil espiritual d'aqueixos escrits, el seu to, que és francament provocatiu i fa soroll de baralla. Amb aquelles frases no s'aconsegueix altra cosa sinó burxar les passions i els odis, i enverinar les lluites socials. D'altra banda, resulten del tot contraproduents. I la prova està en que *El Progreso* ve reproduint ja fa dies, com a elements per a la seva campanya contra els patrons, les més destarotades i «heroiques» frases del literat vanitós i enze de la «Federació Patronal».

Nosaltres estem segurs que el to d'aquests documents i el sentit de les seves afirmacions, no correspon als sentiments i a l'actitud de la majoria dels patrons barcelonins. Però en aquest cas hem de parar compte en les entremaliadures retòriques d'aquest literat de lloguer. Pensem que el dit «literat» els compromet, i que en els temps que corren no convé usar frases detonants i paraules explosives. Aprofitin la lliçó que els acaba de donar *El País* de Madrid, replicant a una carta de la «Federació Patronal» escrita en l'estil «grandiloqüent» d'aquesta joia que els serveix d'escrivà, i plena de *palabrotas, palabrejas y palabritas*, com el confrare madrileny.

Per a redactar els seus documents, busquin els patrons algú que tingui menys brillant l'estil o més complet el seny, i que escrigui frases sedants i no pas revulsives. A la redacció del *Brusi* i de *La Vanguardia* podran trobar els patrons l'home que els convé.

ON VITROS MOS VUIS' I SB I FULMEN

JESUS ARA

CABA d'eixir del presiri de Chin-chilla En Jesus Ara, un dels sublevats de la fragata *Numancia*.

Condemnat a cadena perpètua i commutada aquella pena per la de vuit anys de presiri, ha arribat a la llar orfe, on una esposa carinyosa, martre com el seu marit, i dos fillets, l'esperaven adalerats.

Una coneixença establerta per mig de correspondència escrita, ens va fer amics del home entusiasta, qui, en un moment de franca expansió de la seva ànima enamorada de la República, posà en perill la vida.

Les penes sofertes en el perillongat captiveri han sigut grosses, paregueren incapables; han passat ja afortunadament, i si cal esmentar-les és per a fruit el contrast que ajunta un passat de tenebres i un present esperançador.

Vuit anys de neguits i llàgrimes, en holocauste del ideal republicà, mereixen el bon record i l'apoi dels correlliguaris.

Cal donar la mà a l'amic; procurar per tots els mitjos que a la llar reconstituïda hi retorni la pau i l'alegria:

Recordant un altre èxode, els mesos grisos de la llibertat obtinguda, la caiguda de les il·lusions provincianes, sentim el desig veement de cridar l'atenció dels que venen obligats a vetllar pels ja escassos inadaptats a l'ambient porquerol de la baixa política de moda.

J. COSTA I POMÉS

NO HI HA DRET!

Poble tonto, rutinari, que't deixes sempre enganyar; et fan tot lo que mereixes; no tens dret a protestar.

Que no veus que de tu es burlen tots els de l'Ajuntament! que no veus que no t'escolten; encar no en tens escarment?

Si alguna volta tu et queixes, ells de tu n'han fet mai cas? Doncs viu, però no t'impacientis que molt més amb temps, veuràs.

Si amb els lloguers de les cases fan els amos gran agost, que han fet ells per reprimir-los? carregar-te un nou impost!

I al Parc, amb quin dret aproven que del preu facin augment? no és dels fills de Barcelona? on tenen l'enteniment?

I encar quan a eleccions criden com un bè ves a votar; així tu pugues als homes que t'enganyen l'endemà.

Poble tonto, rutinari que't deixes sempre enganyar; et fan tot lo que mereixes; no tens dret a protestar.

T. T. T.

I, ells, dormen...

SPIRITUAL cronista de *La Publicitat*. Segueixes fil per randa els llocs on la mala gent dorm en la nostra dolça Barcelona.

Cadires de la Rambla, monument a Colón, portalades d'esglésies... arreu... allà on se cau!

I en parles demanant que la Societat de Atracció de Forasters digui en sos prospectes que a la nostra ciutat se pot viure al ras.

Que poc coneixes als forasters!... Són gents adinerades. Volen comoditats, volen no poguer dormir. Són com nosaltres, entens? Volen no poguer dormir.

Aquests que no necessiten guies de Societats d'Atracció, aquests que's giten en un portal, fan migdiada sota un platan i dormen, i a la nit dormen altra volta, després de treballar i de guanyar-se la són tranquil·la i reposada, no en necessiten de guies de aquestes.

En necessiten tan poques, que saben tots els camins del món: els que porten a la fortuna més grossa i a la misèria més gran. I al fer camí en un sentit o en un altre (sempre pensant que és el bò) s'ajuen i dormen en el lllindar d'una casa de ciutat, com ho faríen sota un arbre o al ras, sota dels estels.

No cal burlar-se'n dels pobrets que dormen tenint per teulada al cel... De tot hi ha, de tot, i em sembla que en un llibre sagrat llegí no sé què d'una escala plena d'àngels, que del cel devallava a la capsalera d'un desterrat que dormia, sobre la sorra del desert, amb el cap sobre una pedra.

I sobre tot recorda que ells dormen. Dormim nosaltres? Diques no i diràs la veritat. Envegem-los!

Perdona, llegidor, les incongruències del present número, que ha sigut revisat per la censura militar

UNA EXCURSIÓN POR LA REGIÓN NEGRA

Las alimañas

UNA excursión de propaganda, que acabo de realizar por la región del carbón, me ha puesto en contacto con los mineros asturianos y me ha hecho conocer a las famosas alimañas de Burguete.

Quando salen de la mina, de los antros satánicos en que trabajan, no parecen, en efecto, seres humanos. Parecen osos, parecen monstruos mitológicos, parecen diablos.

Quando llegan a la luz en el metálico jaulón que los sube del subsuelo, producen un escalofrío a lo largo de las costillas.

Con el bastón en la diestra, con la lámpara en la siniestra, con la ropa empapada de agua, con la cara embetunada y charolada, no acierta uno a comprender que aquellos fantasmas sean ciudadanos con apellido.

Parecen, realmente, alimañas. Al abrir la puerta de la jaula, hace el efecto de que sueltan fieras o de que desencañan toros.

Però ¿qué culpa tienen ellos? El carbón no es jabón de olor; la hulla no se corta como el queso; la galleta negra no es como la galleta blanca; los trozos de cribado no son huevos de gallina, que sólo hay que ir a buscar al ponedor.

El carbón es muy duro y está en el corazón de la tierra. El carbón hay que irlo a buscar al infierno.

—En un pozo de cuatrocientos metros de profundidad trabajo yo—me dice una de estas hormigas negras.

—Para llegar al filón que yo pico, he de recorrer cuatro kilómetros de galería, pisando charcos, bajo un goteo incesante y una lluvia continua, y con riesgo de ser descalabrado por un pedrusco, o aplastado por un desprendimiento o por una vagoneta de las que arrastran el mineral—dice otro.

Y los demás que me rodean, no dicen nada; pero, yo, en sus ojos y en su cara, que son un poema, lo leo todo. Un poema, su cara y su sonrisa.

Poema de fortaleza y de dulzura, a la vez.

HA SIGUT REVISAT PER LA CENSURA MILITAR

Las alimañas de la mina no han nacido para el crimen, no están en la sociedad para destruir, sino para crear, para preñar y hacer parir fuego y luz a la tierra.

ANGEL SAMBEANCAT
La Feiguera, agosto de 1919.

Sonata XV

CALLEU, que tinc ràbia. Sí, homes, sí, calleu que tinc ràbia. Volia anar-me'n sabeu? Els macabeus són ja quasi madurs i a les vores dels camins se perden les darreres mores. I au! tu, Moritz, resta a ciutat perquè la feina te té lligat.

Ah! i lo més dolent és que en arribant allí dalt me diran que qui m'ha retingut és la beguda. Vosaltres sou testimonis que bec menys que una gallina que no beu res, o que un conill que refresca amb la rosada.

Males llengües, més que males llengües. (Manel, poc aixarop) Au! au! au! deixem-ho córrer. Parlem de Política i de Subsistències.

El senyor Cañal (ministre) preguntà als reporters.

—¿Comc solucionarían ustedes lo de los huevos?

Un reporter *sinvergüenza*, respon:

—Yo, de ser ministro, tenténdolos.

El ministre fa:

—Hip!

Napoleón davant el judici d'En Guillem

— Si t'envien a Santa Elena, protesto!... Això es sortir-te'n massa barato!...

I el burxa en la panxeta. Després segueix: —Que poco negocio haria usted, amigo Batusans, en lugar de tenerlos vale más que esten en las cuevas frigorificas.

- Como dice?
- Frigorificas.
- ¿Y esto qué és?
- Un cau!
- Recáu!
- Sant Vicens!
- Prou, prou, prou! Bèstia!

Amics: La raó vos sobra. Hem fet el ximple, però un dia és un dia i fothom deu divertir-se. Ara parlem en serio un moment.

Què fem amb el tractat de pau. L'estripem o no? No hi ha res pitjor com fer-ne un gra massa, sinó fos el deixar-se un punt escapat, quan no totes dugues coses plegades, i sobre descuidar-se de molts plecs que tenen el seu valdre i a les quals no han volgut o no han sabut donar-los-hi, els dictadors de la victòria se troben avui amb que no han fet content a ningú, ni als de casa.

Als Estats Units? (Déu ens valgui) i Anglaterra? (Mare de Déu del Remei!) a Itàlia? (Bé està Itàlia!) a França... No parlem de coses tristes. I aquests són els qui no es barallen amb el fusell a la mà.

No hi ha ningú sota el sol més feliç que l'espanyol. Però tampoc més feliç que el català.

quan tot pugui dir-se, en coses i cosasses que estan passant per la nostra dolça terra. Creieu que n'hi ha un cabaç per a contar-ne.

Diu que ara vé la pau. Permeteu-me que no me'n cregui res. No és problema de vuit, ni de set, ni de cinc hores. És problema de bona voluntat, d'obediència, de religiositat, mentre els uns no's facin compte de que cal estimar-se els uns als altres i aquests altres de que s'han de guanyar el pa amb la suor de son front, tots anirem malament.

Millorar? sempre! Enrunar la manera de viure, trencar les eines, fer malver lo produït amb les dugues mans i els deu dits. No, no. Mai.

No vui beure!

MORITZ XII

Un home que parla clar

L'altre dia, arribat per carambola a un poblet de la costa catalana molt famós per sa platja i per ses vinyes, vagant a la ventura, vaig topar-me amb un senyor que, a més de la carrera que exerceix amb profit, té temps encara per «fer de concejal» de un municipi qual nom em callaré per varies causes.

—Hola! Aquí?—vareig dir-li, saludant-lo.
—Si He vingut a passar-hi una mesada.

—I la regidoria qui l'hi cuida, durant tot aquest temps? A l'apartat se'n, no tem que amb l'inacció se li rovelli?

—Bo! Ja tiren!—va dir, fent una rialla.—Vingui, vingui!.. Busquem un recó d'ombra i en parlarem d'això, si tant li agrada.

I en efecte, ens posem sota la vela que uns vells roures ens brinden prop de un ens assentem a terra com els moros [marge, i ja tenim la conferència armada].

—Pel que veig, no'ns té en gaire bon concepte als regidors; vostè, —va fé, aprestant-se a anà al bulto de dret.

—D'on ho ha tret? —Home! —Que's creu que m'amo el dit? El to amb que ens tracta

no es pura i simplement un to de burla? —No, dispensi: els que's burlen de nosaltres son vostès—vaig respondre-li.—I no'm vingui a fer jocs malabars amb les paraules que engatüssa a la massa es una cosa i conversà aquí a soles n'és una altra.

Després de lo que hem vist en certs assumptes, tindria, a fe de Déu, la mar de gràcia que encara es disfressés de «pobra víctima».

—Molt bé! Així, vostè creu que son exactes totes les *perreries* que's fan córrer respecte als concejals?..

—Vaja, home, vaja! —Jo ho crec, i ho creu vostè, i ho creu tot bitxo. —Dimontri!..

No'm va dir que ho encertava, però em donà un copet, posant-se a riure i, adoptant de repent una altra tàctica, afegí molt formal: —Posi mil mosques davant de un plat de mel, i si no cauen totes mil dins del plat, serà sens dubte que la mel és un *pisto* despreciable

o que els alats insectes que l'enroïllen els hem presos per mosques... i són àngels.

—Així—vaig dir-li jo—*nulla est redemptio*? —Què vol fer-hi!... Es fatal, inevitable!..

Però també dec dir-li una altra cosa... Tots aquests que ens mosseguen i ens ataquen i amb accent indignat ens satiritzen, no ho fan per aversió a les nostres manyes, sinó per despit neci, per enveja,

perque els sap greu no sé allí on som nosaltres. I estigui ben segur de que si un dia aquests Catons terribles que tant bramen contra els «horrors» d'avui, poguessin veure's en els nostres sifials, d'aquella «casa» se'n endurien el filet i els ossos,

l'ariós i la forquilla per menjar-se'l, fins els claus on se pengen les graelles, fins la pols que hi ha sota les taules!

Sí; conec la moral que aquí s'estila i no em faig il·lusions. O els uns o els altres, mentre la vinya duri i produeixi,

hi haurà sempre qui es cuidi d'explotar-la.

—Però, és possible això?—vaig fer, fingint-me sincerament sorprès.

—Que si ho és?... I ara! —I deixant escapà un somris irònic,

em contemplà amb uns ulls tan plens de llàgrima, que, sense dir-m'ho, em va semblar que m' deixà:

—¿En aquesta ignorència vius, encara? —C. GUMÀ

Incongruències

ENS ha fet gràcia llegir en *El Progreso* del 18 del corrent, reproduït, un article de *El Popular*, de Màlaga, comentant el discurs d'En Lerroux demanant certs augments de sou per al clero pobre.

Ens ha fet gràcia perquè *El Progreso* és el periòdic menys indicat per a assentir a certes manifestacions del periòdic de Màlaga, per haver-se passat la vida combatent al clericalisme i acceptant les expansions dels «ravachols, els menjacapellans i els energúmens, que tant abunden entre els republicans.»

L'articulista de *El Popular* no sap què cosa és lògica, o no vol saber-ho, que és molt pitjor, doncs si realment vol la llibertat més completa en matèria de religió i no creu en cap de les conegudes, segons declara, no s'explica l'aplaudiment entusiasta al quefe

El problema dels marins

— Fent veure que fem el mort,
prò tenint el cap ben viu...

arribarem tots a port
abans d'acabar l'estiu.

dels radicals pel seu discurs improp i inadequat, ni es veu la solta quan fa escarni dels que practiquen els seus actes fora de la religió catòlica.

Que ho vagi a explicar a En Nakens això, i se'n emportarà una bona xurriacada.

Ja pot comptar el lector que l'autor del article de *El Popular* que no creu en l'església, és dels que, peñant la seva consciència, devot de la santa Hipocresia, fa de devot i ajuda a perpetuar la calamitat clerical, ben satisfet de que el clero visqui de les suades del poble que l'abomina.

Consti que a judici nostre, quan són tants els diputats de dretes que deuen fer-ho i saben fer-ho, no li escau gens a En Lerroux demanar pels enemics. Altres qüestions més importants i més urgents reclamen l'apoi de la democràcia.

Seria més aprofitat el temps si es treballés per a aconseguir la completa separació de l'Església i l'Estat.

J. C. i P.

viles i llogarets d'Itàlia, i això feu que se detingués a curar malalts als quals feia la senyal de la Santa Creu i esdevenien bons i sans. I això ho feu a Roma, Cessena, Placència, etc.

Ve't aquí que Nostre Senyor per premiar-lo li envià una febre de mil dimonis i li feu sortir una llaga a la cama dreta. En Roc que guilà al desert i un cop allí, sort d'un gos de mal pèl que li portava un pa diari i li llepava la llaga.

Després sense dir res a ningú se'n tornà a Montpeller on no'l conegueren; se els feu sospitós i el tancaren a la presó. Presó en la qual romangué cinc anys amb molta resignació. Quan volgué morir-se li sortí llum dels polsos i del clatell i en un trocet de fusta escrigué qui era i prometé ocupar-se del apestat.

L'oncle desesperat li feu edificar una església. Morí en 1327.

Laus Deo

Sants de la setmana (*)

Sant Roc, terciari

La mare del poderós advocat contra la peste era una velleta. Ell nasqué a Montpeller. Morts sos pares que eren els senyors del poble, ell en lloc de divertir-se com faria un minyó d'avui en dia, vengué sa hisenda i la distribuí entre la pobrissalla; després digué a un oncle que s'encarregués de les coses del comú i ell se disfregà de frare de la Ordre Tercera de Sant Francesc. I tot sol, amb un gaiato, sortí de França, passà per Itàlia i se dirigí als Sants Llocs.

La peste feia de les seves per les ciutats,

(*) ... De l'altra setmana!..

ONICA moralitat la dels lligaires! Quan els republicans de Tarragona eren majoria, els regionalistes els apoiaven en tots els assumptes.

Ara que, degut a trampolines caciquistes, els ministerials han guanyat llocs, ara els senyors regionalistes se decanten a favor dels ministerials.

Sense ni tan sols volguer reconèixer la falsetat de les actes.

Ex!... quina porqueria!...

La qüestió marinera no està pas en vies de arreglar-se.

El plet es troba entre els senyors naviers i els senyors marins.

I per ara no s'entenen.

Com no s'entenen els de terra...

Perquè tots, tots sembla que hagin perdut la carta de navegar.

En Cambó i En Ventosa se n'han anat cap al Estranger.

Bon viatge!...

I que per nosaltres ja el poden allargar tant que vulguin.

Per lo que hi fan aquí, també, els ilustres *sin-jeiners!*...

La feina... és pels altres; i els mals de cap també.

Aquest numero ha sigut revisat per la censura militar

Uns obrers... (jel... jel)... Uns obrers mauristes demanen a l'Unió Monàrquica que organitzi un Congrés regional d'amos i treballadors, unica manera—diuen—d'arreglar els greus conflictes socials de Catalunya.

Justal!...

Amb això s'arreglaria tot.

Amb això i amb que En Pintado ens cantés el cuplet de la *Malasaña* al mig de la Plaça de Catalunya.

Olé ja!

Els Estats Units han internat a Mèxic quaranta tanks de guerra.

Idees d'En Wilson el *pacificador*.

Ell molta pau, molta pau... però en el seu veu li introdueix quaranta tanks.

Quin mano!...

Un aeroplà gegant, el *Goliath*, estigué uns quants dies perdut, però al fi es trobà, amb els tripulants fresquets i aixiridets, després d'haver fet mils i mils de quilòmetres de correguda.

Celebrem la bona nova.

Perquè som dels que creiem que d'aquí dos anys tothom anirà volant per aqueixos móns de Déu.

En que no sia més que per a anar a la caça de les subsistències.

Fa una tungada que els tramvies de Madrid són causa de accidents i desgràcies.

Pobrets!

Que aprenguin del tramvia de Barcelona.

Aquí no els passa mai res, als tramvies.

Al menys, els diaris no'n parlen mai.

I lo que els diaris no porten... senyal que no succeeix.

Don Francisco Benet i Colom s'és mort.

Els nostres ninotaires li havien mapat la fesomia moltes vegades, perquè era tot una figura política: senador, conservador... un xic bastant anticatalà (per això li deien el señor Benito y Palomo) i un dels homes de més llargària a Barcelona. Un polític d'*altura* en els dos sentits de la paraula.

Ara s'havia aixoplugat a l'«Unió Monàrquica».

No's pot dir d'ell «el malaguanyat» perquè ha mort vell i... amb calers. Era vocal del Banc de Barcelona, etc... etc...

Molts anys de ventajta. Això està en lo just.

Dos fulanos entren a Sant Felip Neri, al vespre, a l'hora del sermó.

El predicador:

—Aquí, fills meus!... Demaneu la gràcia que més us convigui.

Un dels fulano:

—Vaig a demanar que portin sopar per a dos.

Cavallers: Pau Espatec: Perdoni, però vostè fa molt mala lletra; ens referim a mala ortografia.—A. A.: No va poguer ésser, per varies raons.—Joan Rodríguez: Els versos no ens tenen utilitat.—D. L. (Prat de Llobregat): No ens convé.—P. T. D. (Cassa de la Selva): Per manca d'espai, no pogué publicar-se.—Joan Teixidó: Treize quartilles?... Mal número; per això no degué acabar de fer-nos el pes.—A. Mateu (Poble): Es molt incorrecta.—J. S.: Rebut, i tantes mercès.—Tou Coca (Terrasola del Penadés): Massa llarga i no gaire ben explicada.—J. C. P.: L'*Almanac de l'Esquella* anirà dedicat a les festes populars anyals de Barcelona.